

Arrest

nr. 48 750 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2000 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 15 mei 2003 dient verzoeker een tweede asielaanvraag. Op 15 juli 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad van State die het beroep op 7 januari 2008 heeft verworpen.

Op 23 oktober 2003 neemt de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de minister opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 december 2004 dient verzoeker voor een derde keer asiel in.

Op 14 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 14 februari 2006 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 23 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 3 februari 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 17 mei 2010 ingetrokken.

Op 7 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

N.D.(...) (R.R.: ...) geboren te Teheran op 29.09.1972. Ook gekend als: N.D. (...), geboren op 11.10.1972 te Teheran

nationaliteit: Iran

verblijvende te: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij enkel werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 13.12.2000. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 22.11.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.11.2001. Op 15.05.2003 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze tweede aanvraag werd eveneens afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15.07.2003, hem diezelfde dag betekend. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State. Dit beroep werd afgesloten op 07.01.2008. De procedure bij de Raad van State was dus niet hangende op 18.03.2008. Op 03.12.2004 vroeg betrokkene tenslotte een derde maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten met de beslissing ‘weigering in behandeling nemen’ door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14.01.2005, hem dezelfde dag betekend.

In totaal duurde de eerste asielprocedure van betrokkene iets meer dan 11 maanden, de tweede procedure (procedure bij de Raad van State inbegrepen) duurde 4 jaar en iets meer dan 8 maanden. Dit

maakt dus niet de vooropgestelde termijn van 5 jaar uit die noodzakelijk is om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008). De derde asielprocedure van betrokkene duurde 1 maand en 11 dagen.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hoewel betrokkene door middel van zijn asielaanvragen reeds geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen vóór 18 maart 2008 en hoewel hij bewijzen van integratie aan zijn aanvraag toevoegt (zijnde een deelcertificaat Module NT2 Module 4 van de Open School te Antwerpen d.d. 02.04.2009 dat bewijst dat betrokkene deze taallesmodule met vrucht beëindigde, een attest van de RVA dat een arbeidsbewijs uitmaakt voor de periode 01.04.2008 – 30.09.2008 en een kopie van de arbeidsovereenkomst d.d. 31.03.2008) kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...". Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

*Betrokkene werd namelijk op 04.03.2010 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor mensenhandel en deelname aan bendevorming. Reeds op 03.11.2008 veroordeelde het hof van beroep te Gent betrokkene tot een gevangenisstraf van vier jaar en ook op 04.12.2002 veroordeelde het hof van beroep te Gent hem tot 2 jaar opsluiting. Aangezien betrokkene zich herhaaldelijk bezondigde aan zware feiten van openbare orde en hiervoor gevangenisstraffen opliep, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging, onder meer artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de vooropgestelde termijn van 5 jaar, noodzakelijk om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure niet wordt aangetoond, stelt verzoeker dat hij hiermee niet akkoord kan gaan. Hij meent dat de verschillende asielprocedures dienen te worden samengevoegd. De verschillende periodes van asiel dienen bijeengeteld te worden. In die omstandigheid komt verzoeker wel in aanmerking voor regularisatie op basis van een onredelijk lange asielprocedure. Bovendien baseert verweerder zich voor die termijn van 5 jaar op de instructie van 19 juli 2009 die evenwel werd vernietigd door de Raad van State. Verweerder kan zich bijgevolg niet baseren op de termijn van 5 jaar. Het enige criterium is een lange asielprocedure. Verzoeker betwist dat zijn asielprocedure niet lang zou zijn geweest en meent dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar strafrechtelijke veroordelingen stelt verzoeker dat hij "geen weet (heeft) van een veroordeling door het Hof van Beroep te Gent op 3 november 2008 tot een gevangenisstraf van vier jaar en tot een veroordeling van het Hof van Beroep te Gent op 4 december 2002 tot een opsluiting van 2 jaar ". Voorts stelt hij dat hij nooit de bedoeling had om de openbare orde te schaden. Verzoeker verwijst naar de attesten van de RVA, een deelcertificaat Module NT2 Module 4 en de arbeidsovereenkomst, welke hij bij zijn verzoek tot regularisatie heeft ingediend. Daarenboven verwijst hij naar een attest waarin wordt verklaard dat hij kan tewerkgesteld worden bij de betrokken firma. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt en minstens onvoldoende is gemotiveerd.

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze hij artikel 52 van de Vreemdelingenwet, artikel 6 van het EVRM en de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij de motivering citeert, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...).

§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard: (...).”

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu blijkt, uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker in zijn aanvraag van 11 december 2009 om een machtiging tot verblijf uitdrukkelijk toepassing heeft gemaakt van de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 juli 2009 door gebruik te maken van het "Typeformulier Regularisatieaanvraag" en beroep te doen op de criteria "onredelijk lange asielprocedure van 5 jaar" en "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame verankering". In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd. De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoonde zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Verzoeker gaat niet akkoord met het motief in de beslissing dat het door hem aangeduide criterium "onredelijk lange asielprocedure van 5 jaar" niet kan worden toegepast. Los van de vraag of de verschillende periodes van asiel dienen te worden bijeengeteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker geen aanvraag tot regularisatie hangende had op 18 maart 2008 en hierdoor niet voldoet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (*procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008*). Verzoeker betwist dit motief niet waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat in de beslissing wordt geconcludeerd dat het criterium 'langdurige asielprocedure' op hem niet van toepassing is. Waar verzoeker stelt dat verweerder zijn beslissing niet mag steunen op de instructie van 19 juli 2009 en bijgevolg op de termijn van 5 jaar maar op het criterium "lange asielprocedure" wordt verwezen naar de bespreking hierboven betreffende de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker gaat evenmin akkoord met het motief in de beslissing dat het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet kan worden toegepast omdat hij een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. Verder wordt het volgende gemotiveerd: *“Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.*

Betrokkene werd namelijk op 04.03.2010 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor mensenhandel en deelname aan bendevorming. Reeds op 03.11.2008 veroordeelde het hof van beroep te Gent betrokkene tot een gevangenisstraf van vier jaar en ook op 04.12.2002 veroordeelde het hof van beroep te Gent hem tot 2 jaar opsluiting. Aangezien betrokkene zich herhaaldelijk bezondigde aan zware feiten van openbare orde en hiervoor gevangenisstraffen opliep, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.”

Waar verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift geen “weet” te hebben van een veroordeling door het Hof van Beroep te Gent op 3 november 2008 en 4 december 2002, stelt de Raad vast aan de hand van de stukken van het dossier dat verzoeker op 7 mei 2002 door de correctionele rechtbank te Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, op 4 december 2002 door het hof van beroep te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, op 3 november 2008 door het hof van beroep te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar, op 28 september 2009 door de correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en op 4 maart 2010 door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Waar verweerder in de beslissing stelt dat verzoeker zich herhaaldelijk bezondigde aan zware feiten van openbare orde en hiervoor gevangenisstraffen opliep, stelt de Raad vast dat dit overeenstemt met de stukken van het dossier en als zodanig niet wordt betwist door verzoeker aangezien hij zelf stelt *“vroeger misleid”* te zijn door malafide figuren. Het betoog van verzoeker dat hij nooit de bedoeling had de openbare orde te schaden doet geen afbreuk aan de opgelopen gevangenisstraffen wegens het herhaaldelijk plegen van zware feiten. Het besluit van verweerder dat hem hierdoor onder geen enkel beding een gunstige regeling kan worden toegestaan en dat bijgevolg het criterium 2.8.1 van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing is, is niet kennelijk onredelijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar de stukken ingediend bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en het attest van S.D.N. die verklaart dat verzoeker bij hem kan verblijven en in zijn firma kan worden tewerkgesteld nodigt verzoeker te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Verzoeker maakt derhalve met zijn grieven niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste en enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN